

Ιερομόναχος Ευμένιος Σαριδάκης (1931 - 23/05/1999) - 3ο Μέρος

[/ Πεμπτουσία](#)



* Ήταν το όνομα που έλαβε ως μοναχός. Άγιον Όρος 15-10-1973

...Αφού χάριτι Θεού εκλέξαμε την στενήν και τεθλιμένην οδόν πρέπει να είμαστε πάντοτε έτοιμοι εις το να υπομένομε πειρασμούς εκ του διαβόλου και εκ των οργάνων του. Γι' αυτό είναι καλά να μην αμελούμε ουτε να αδιαφορούμε διά να μην μας καταβροχθήση ο οριώμενος λεών Διάβολος. Αλλά και αν ως άνθρωποι παρεκκλίνουμε λίγο έχουμε φιλόανθρωπο Δεσπότη, που θέλει πάντας σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν, και αμέσως μας δίνει χείρα βοηθείας. Ότι ώρα τον φωνάξουμε αμέσως έρχεται εις βοήθεια μας. Εμείς όμως πρέπει να επιδιώξομε όσα μας είναι δυνατόν, την αγίαν ταπείνωσιν, διότι η ταπείνωσις είναι η πύλη του ουρανού. Τον αληθινά ταπεινόν δεν τον αφήνει ποτέ ο Θεός να πέση. Ο αληθινά ταπεινός στην πραγματικότητα βλέπει όλους τους ανθρώπους αγίους εις τον ουρανόν κύκλο του θρόνου του Θεού και μόνον τον εαυτόν του έχει κάτω από όλα τα κτίσματα της γης αμαρτωλότερον και τελευταίον.

[Gerontas Evmen2](#)

Ο αληθινά ταπεινός έχει το κεφαλήν του κάτω από τα πόδια όλων των ανθρώπων, δι' αυτό με όλη μας την δύναμιν και σε όλην μας την ζωήν να επιδιώξωμε και να παρακαλούμε τον Εσταυρωμένον μας Ιησούν, που είναι η άκρα ταπείνωσις, να μας χαρίση και εμάς την αγίαν ταπείνωσιν. Να προσπαθήσομε με την βοήθειαν του Αγίου μας Θεού και με όλες μας τις δυνάμεις να μην κατηγορήσομε και να μην κατακρίνομε ούτε να συκοφαντήσομε ούτε να μεμφθούμε και αποστραφούμε ποτέ κανένα άνθρωπον επί της γης, έστω και αν τον βλέπομε να αμαρτάνη οφθαλμοφανώς. Μόνον όσον μπορούμε να κάμομε αγάπη να τον βοηθήσομε όσον μας επιτρέπουν οι δυνάμεις μας.

Σχετικά με τα όνειρα και τις φαντασίες του διαβόλου και οπτασίες να φεύγομε μακριά από αυτά ως από θανατηφόρα και φαρμακερά φίδια, διότι αυτός ο εχθρός είναι πάρα πολύ επίβουλος και ύπουλος και μας ξεγελάει πολλές φορές όλους χωρίς να το καταλαβαίνομε. Γι' αυτό πρέπει τελείως να τα απορρίπτομε, να τα αφήνομε όλα στον Θεόν. Εμείς δεν έχομε την δύναμιν να διακρίνομε το καλό από

το κακό, αλλά ούτε και είμαστε άξιοι να δούμε καλά πράγματα, δι' αυτό όσο μπορούμε μακριά να φεύγουμε από αυτά όσον μας είναι δυνατόν.

Με την βοήθειαν του Θεού να φεύγουμε τις αιτίες και με την χάρι του Θεού θα μας δώση ο Θεός χείρα βοηθείας....

Εμείς δεν έχουμε τίποτε δικό μας, μόνο τις αμαρτίες μας, όλα τα καλά είναι του Χριστού μας. Μόνο ας εύχονται για τους φιλόχριστους αδελφούς μας χριστιανούς, που κοπιάσανε και δι' εμέ, να μας φωτίζη και να μας σκεπάζη ο Χριστός μας' αμήν....

Με αγάπη Χριστού

ο ταπεινός σας αδελφός

αμαρτωλός Σωφρόνιος και τελευταίος πάντων

των επί γης ανθρώπων

Υγιαίνετε και εύχεσθε και δι' εμέ να με ελεήση και με συγχώρηση ο Χριστός μας' αμήν.

Γνώριζε πολλά

Μια φορά, λέει η Μαρία, σκεφτόμουν σιωπηλά: «Εμάς που κάνουμε τόσες αμαρτίες συνέχεια, ο Θεός δεν μας φέρεται τόσο σκληρά. Τον Παππούλη γιατί τον δοκιμάζει τόσο πολύ; Δεν είναι δίκαιος». Εκείνη τη στιγμή ο Παππούλης άρπαξε τη σκέψη μου και λέει: «Μεγάλος ο μισθός εν τοις ουρανοίς. Μεγάλος ο μισθός εν ουρανοίς». Το είπε δύο φορές για να τονισθεί και να με βεβαιώσει γι' αυτό. Και έτσι ηρέμησα γνωρίζοντας ότι εκεί ψηλά θα είναι ευτυχισμένος.

Με παρρησία

Ο Γέροντας μας π. Ευμένιος, δεν ντρεπόταν και δεν φοβόταν πως θα τον κοροϊδεύουν η ότι θα είναι ενοχλητικός στους έχοντας διαφορετικές απόψεις. Μέχρι που είχε σωματικές δυνάμεις εργαζόταν και προσευχόταν συγχρόνως. Δεν σπαταλούσε ποτέ άσκοπα το χρόνο του. Ούτε λεπτό δεν ήθελε να πάει χαμένο. «Επικατάρατος πας ο ποιών τα έργα του Κυρίου αμελώς». Ο Γέροντας έλεγε πως σε ένα λεπτό ο αμαρτωλός μπορεί να πει «ημαρτον» και να σωθεί η να αφήσει αυτόν τον λίγο χρόνο να πάει χαμένος και να ζημιωθεί.

Δεν ήθελε να αρέσει στον κόσμο

Ο Γέροντας προσπαθούσε να κρύβει τις αρετές του με πολλούς τρόπους, για να αποφεύγει τον έπαινο και το «μπράβο» των ανθρώπων. Άμα τον επαινούσε κανείς και τον άκουγε τον επιτιμούσε. Δεν ήθελε εγκώμια. Μέχρι που τον έδιωχνε από

κοντά του και καμιά φορά με επιτίμια. Δεν δεχόταν τον έπαινο με τίποτα. Γι' αυτό προσποιόταν και έκανε πως δεν καταλάβαινε, για να τον κοροϊδεύουν και όχι να τον επαινούν.

Σατανικά όνειρα

Κάποια εποχή, με βασάνιζαν σατανικά όνειρα για πολύ καιρό. Μου έδειχνε ο σατανάς στο όνειρο μου τον Γέροντα να βγάζει τα ράσα, να τα πετά πέρα και να βάζει κοσμική ενδυμασία και να ασχολείται με πράγματα άσχετα με το μοναχισμό. Παρόλο, που αγαπούσα πολύ το Γέροντα και ήμουν βέβαιος για την αγιότητα του, είχα και λίγο πελαγώσει. Επί πολύ καιρό συνεχίζονταν αυτά τα όνειρα και σχεδόν κάθε βράδυ. Πολλές φορές ξυπνούσα και ήμουν πολύ ταραγμένος, που αν αυτή τη στιγμή έβλεπα δίπλα μου τον Γέροντα, θα του έκανα συστάσεις να μην εγκαταλείψει το μοναχισμό. Είχα φτάσει στο σημείο να πιστέψω ότι ο Γέροντας τα παράτησε ή είναι έτοιμος να τα παρατήσει και έπρεπε να προλάβω. Δεν του έγραφα όμως επιστολή αμέσως, αλλά πολύ αργότερα.... Παραθέτω την απάντησή του.

Άγιον Όρος την 3-10-72

...Αγαπητέ μου εν Χριστώ αδελφέ Αντώνιε, η χαρά μου είναι μεγάλη και ο ενθουσιασμός μου απεριόριστος που και φέτος με αξίωσε ο Άγιος μας Θεός και η Γλυκιά μας Μητέρα Παναγία η Προστάτιδα και Μεσίτρια όλου του ανθρωπίνου γένους και ήλθα και επροσκύνησα τα άγια και σεβαστά προσκυνήματα του αγιασμένου Αγίου Όρους που τα άγιασαν και τα εδόξασαν χιλιάδες και μυριάδες Όσιοι Ασκητές και Μάρτυρες διά μέσου των αιώνων. Δεν δύναμαι να σου εκφράσω την χαρά μου. Τις μέρες που βρίσκομαι εδώ είμαι πλήρης ευχαριστημένος. Μακάρι Θεέ μου να είμαι έτσι πάντοτε....

Τις αδελφικές και λίαν πνευματικές σου επιστολές τις έλαβα. Μην σε στενοχωρή καθόλου διά τα όνειρα που μου έγραφες στην πρώτην επιστολήν, ήταν όλα του διαβόλου. Πρόσεξε όμως εις το εξής μην τα πιστεύης ούτε να τα λες ούτε να τα σκέπτεσαι, αλλά να τα περιφρονής, διότι είναι όλα του διαβόλου... Να τα μισής με όλη σου την δύναμιν και να τα φτήνης.

...Μην κατηγορήσης ποτέ κανένα ιερωμένον η αφιερωμένον εις τον Θεόν ούτε τους κοσμικούς ούτε τους μεγαλύτερους αμαρτωλούς και αν ακόμα τους βλέπης να αμαρτάνουν. Όλους τους ανθρώπους, που κατοικούν εις την γην και τους κοιμηθέντας από κτίσεως κόσμου να τους βλέπομε αγίους και δικαίους και μόνον τον εαυτό μας να βλέπομε αμαρτωλόν, τελευταίον όλου του κόσμου και άξιον κατακρίσεως και πολλών τιμωριών. Είναι καλόν και θεάρεστον να πεθάνομε διά τον κόσμον διά να ζήσωμε αιωνίως με τον Θεόν....

Ο κόσμος έχει πολλές δυσκολίες και πολλούς κινδύνους. Το μοναστήρι διά τον μοναχόν είναι λιμάνι ασφαλείας... Εμείς πρέπει να ζούμε διά τον Χριστόν μας, να αναπνέομεν τον Χριστόν μας και να ζη μέσα μας. Να θέλωμε να εργάζεται ο Χριστός μας μέσα μας και να βασιλεύη. Να μην έχωμε δικό μας θέλημα. Το θέλημα του Θεού να μας οδηγή και να μας διευθύνη. Όλα μας τα μέλη να πεθάνουν και να ο Χριστός μας μέσα μας ούτε κόσμος ούτε μορφή κόσμου. Ο Χριστός μας ο γλυκύτετος μας Σωτήρας να μορφωθή εσωτερικά, εξωτερικά και γύρω μας. Μέσα στην καρδιά μας να μην βλέπωμε ούτε κόσμον ούτε τα του κόσμου, αλλά Χριστόν εσταυρωμένον και σε όλα να βλέπωμε και να θαυμάζωμε την πανσοφία του Παναγίου μας Θεού και Δημιουργού μας....

Μέ αγάπη Χριστού και σεβασμό

σας ασπάζομαι

ο ταπεινός σας αδελφός Αμαρτωλός Σωφρόνιος και τελευταίος πάντων. Υγιαίνετε.

«Κύριε Ιησού Χριστέ μου, βοήθησέ με να Σε αγαπώ πάντοτε περισσότερο από τον εαυτό μου, περισσότερο από όλο τον κόσμο και να μην χορταίνω να Σε αγαπώ».

(Γέρων Ευμένιος)

Πηγή: Μοναχός Νικόδημος Μπιλάλης, περιοδικό «Πολύτεκνη Οικογένεια», Δεκ. 1999